

Ejendomme, hvor dette Forhold kommer, til at spille en Rolle. Naar man dør har ment det rimeligt, at man kunde gaa til en saadan Bestemmelse, synes jeg ogsaa det er et Moment til Forsvar derfor.

Til det ærede Medlem Hr. Raffnsøe skal jeg sige, at naar han saa stærkt fremhævede, at Vurderingen i 1920 var foretaget, uden at man tænkte sig Muligheden for, at den skulde benyttes som Grundlag for Beskatning, saa har jeg for et Øjeblik siden indrømmet, at man ikke var vidende derom. Men det er ganske klart, at det laa i Luften, at denne Vurdering kunde blive et Beskatningsgrundlag. Det ærede Medlem Hr. Wilmann har fremhævet, at man i de Instruktioner, der fra Over-Skyldraadets Side blev givet forud for Vurderingen, stærkt har fremhævet dette Moment, og det er ogsaa en Kendsgerning, at Grundlaget fra den forrige særlige Vurdering af Jorden, den fra 1916, som var meget mere mangelfuld — det var jo et første Forsøg — end Vurderingen i 1920, er blevet lagt til Grund for Fordelingen i Henhold til Kornlovene. Desuden maa jeg pege paa, at min Forgænger, daværende Finansminister Brandes, havde fremsat sit vidtgaaende Grundskyldsforslag, endnu inden Vurderingen af 1920 var fuldendt. Jo, dette laa virkelig i meget høj Grad i Luften, og jeg tror ikke, at det har været fremmed for de allerfleste, at der kunde være en saadan Mulighed. Men jeg indrømmer, at der kan være Tilfælde, hvor man ikke har tænkt sig det, og hvor man derfor er gaaet lettere hen over Vurderingen. Derfor har man som før nævnt netop aabnet saa stor Adgang til Omvurdering, som man har. Det ærede Medlem fremhævede stærkt, at det kun var et Flertal indenfor Over-Skyldraadets, der havde udtalt sig for Grundlaget af 1920 og gjort det under en højst betinget Form, idet det havde sagt, at dette Grundlag ikke var uegnet. Ja, det er jo en klar Sag, at der skal foretages flere Vurderinger, inden man naar den rette Fasthed og den rette Konsekvens paa et saa vanskeligt Omraade som Grundvurdering, og derfor kan der rettes Anker mod Vurderingen af 1920. Men naar trods disse Anker Over-Skyldraadets Flertal erklærer det for ikke uegnet, forekommer det mig, at det, alting taget i Betragtning, er en anbefaling af meget stor Vægt. Og hvad Flertallet angaar, maa jeg sige, at det var jo et ganske overvældende Flertal. I et Over-Skyldraad paa 15 Medlemmer var der 13, der sluttede sig til denne anbefaling, medens kun

2 tog Afstand derfra, saa jeg mener at have fuldkommen Ret til at paaberaabe mig Over-Skyldraadets i denne Sag.

Det ærede Medlem ønskede, at man skulde vende tilbage til Betegnelsen „Værdi i Handel og Vandel“ i Stedet for „Handelsværdi“. Jeg har altid ment, at denne Formulering „Værdi i Handel og Vandel“ havde noget vist svævende ved sig; det var saadan en Blanding af Handelsværdi og Brugsværdi og andre ubestemmelige Momenter, der kom ind; men det gælder om at have Grundlaget saa fast og klart som muligt, og derfor tror jeg, det ubetinget er at foretrække, at man lægger Vægten paa Hovedmomentet: Handelsværdi. Det ærede Medlem syntes ogsaa, at der altid skulde tages Hensyn til de klimatiske Forhold ved Vurderingen. Jeg mener, at dette sker, idet alle Vurderinger naturligt har som Hovedformaal at bestemme Ejendommenes økonomiske Ydeevne, og denne paa-virkes jo af de klimatiske Forhold i Egne med særlig ugunstigt Klima, hvor Jorden ikke bliver vurderet saa højt som i Egne med gunstigt Klima, og det vil ske, enten det staar i Loven eller ikke.

Til det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen har jeg allerede henvendt forskellige Bemærkninger i det foregaaende. Det ærede Medlem Hr. Kayser fremdrog det Spørgsmaal, om der var særlig Grund til vedblivende at fritage gejstlige Embedsmænd for at være Vurderingsmænd. Nej, jeg indrømmer, at det maaske er lidt af en Fortidslevning, at de gejstlige Embedsmænd indtager denne Særstilling — det er for øvrigt ikke i denne Lov alene, men paa forskellige Omraader. Men det er jo af den Slags Ting, man kan forhandle om i Udvalget. Derimod tror jeg, man vilde komme galt fra at opstille særlige Kvalifikationer for Vurderingsmænd. Man kan forsøge det i Udvalget, men jeg tror ikke, det vil lykkes.

Til det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen vil jeg sige, at ogsaa jeg mener, Spørgsmaalet om Jernbaneskylden bør tages under Overvejelse i Forbindelse med dette Lovforslag, men jeg har ment, det bedst kunde ske ved Lovforslagets Behandling i Udvalget, og jeg er fuldkommen villig til at indtræde i en saadan Forhandling.

Med Hensyn til Stempelskatteloven og Loven om Tinglæsningsafgifter blev der kun gjort meget faa Bemærkninger. Jeg skal være den første til at indrømme, at Stempelskatten ikke er en ideel Skat, aldeles ikke, der er for øvrigt meget faa